

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1288/06
07.03.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, мр Љубице Јеремић, Биљане Драгојевић, Слађане Накић – Момировић и Власте Јовановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Државна заједница Србија и Црна Гора, коју заступа Генерални секретаријат Савета министара, против туженог ББ, чији је пуномоћник БА, адвокат, ради иселења и по противтужби ББ против Државне заједнице Србија и Црна Гора, ради утврђења, уз учешће умешача на страни тужиоца ВВ, одлучујући о ревизији туженог – противтужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду број Гж. 7288/05 од 16. фебруара 2006. године, у седници одржаној 07. марта 2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог – противтужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду број Гж. 7288/05 од 16. фебруара 2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог општинског суда у Београду IV П. број 2064/04 од 05. новембра 2004. године, изреком у тачки I одбијен је као неоснован тужбени захтев да се тужени обавезе да се са свим лицима и стварима исели из стана у Београду у улици ГГ број аа, стан број вв, те да стан преда тужиоцу у државину на слободно располагање и коришћење. Изреком у тачки II усвојен је противтужбени захтев и утврђено да тужени има право да у својству закупца не неодређено време користи стан број вв у згради број аа у улици ГГ у Београду, што је тужилац дужан да призна и трпи. Изреком у тачки III обустављен је парнични поступак у делу противтужбеног захтева којим је тужени тражио да се утврди да чланови његовог породичног домаћинства имају право коришћења наведеног стана, као у делу захтева којим је тражио да ова пресуда служи као основ за закључење уговора о закупу стана на неодређено време број вв у улици ГГ број аа у Београду. Изреком у тачки IV тужилац је обавезан да туженом наканди трошкове парничног поступка у износу од 255.000,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Београду број Гж. 7288/05 од 16. фебруара 2006. године, изрком у тачки I преиначена је пресуда Првог општинског суда у Београду IV П. 2064/04 од 05. новембра 2004. године у ставу I и II изреке, тако што је усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да се са свим лицима и стварима исели из стана број вв у згради број вв у улици ГГ у Београду и да тај стан испражњен од лица и ствари преда тужиоцу у државину у року од 15 дана по достављању пресуде, а одбијен је као неоснован противтужбени захтев којим је тужени тражио да се утврди да има право да у својству закупца на неодређено време користи исти сан, што је тужилац дужан да призна и трпи. Изреком у тачки II преиначено је решење о трошковима парничног поступка у ставу IV изреке првостепене пресуде, тако што је тужени обавезан да умешачу на страни тужиоца наканди трошкове парничног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против наведене пресуде другостепеног суда, ревизију је благовремено изјавио тужени, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 386. савезног ЗПП, у вези члана 491. став 4. републичког ЗПП и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је носилац права коришћења и располагања на стану из предмета овога спора. Тужени је рођен у овом стану и живео је у том стану као члан породичног домаћинства својих родитеља (отац је био носилац станарског права, а преминуо је 07. јуна 1989. године). Тужени се 1979. оженио и у стану живео са супругом до 1980. године када су стан заједно напустили, те им је након промена више адреса коначно додељен трособан стан у површини од 64м² у улици ДД, од чега је туженом признато право својине на 17м², док је на преосталом делу површине носилац станарског права била његова тадашња супруга, са којом се развео __ 1989. године. Он је на основу сопствене изјаве оверене пред Првим општинским судом у Београду дана 01. априла 1991. године брисан из уговора о коришћењу тога стана, који је све време користила и после развода брака његова бивша супруга, којој је поред својства носиоца станарског права на делу стана пренето и право сусвојине на стану.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев а усвојио противтужбени захтев, док је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и тужбени захтев усвојио, а противтужбени одбио, уз разлоге које у целини прихвата и Врховни суд, па су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Тужени је, са својом супругом стан из предмета овога спора престао да користи 1980. године, док је његов отац, као носилац станарског права још био жив. Он је стан напустио, без намере да се у њега враћа, у међувремену му се родило двоје деце и стамбена потреба му је решена на одговарајући начин за четворочлано породично домаћинство доделом трособног стана у површини од 64м² у улици ДД, на коме је туженом било признато право својине на 17м², док је на преосталом делу за носиоца станарског права била одређена његова тадашња супруга. Због изложеног, без утицаја је на решење спорног односа да ли се тужени након фактичког престанка заједнице живота са бившом супругом 1985. године вратио у стан из предмета овога спора или није, јер и у случају његовог враћања у стан, нису били испуњени услови из одредбе члана 9. став 3. Закона о стамбеним односима РС из 1985. године, да као ранији члан породичног домаћинства поново стекне својство члана породичног домаћинства са носиоцем станарског права, јер у време смрти носиоца станарског права није дуже време непрекидно са њим живео у стану (најмање 10 година). Ово тим пре, што је тек 01. парила 1991. године, на основу сопствене изјаве оверене пред Првим општинским судом у Београду брисан из уговора о коришћењу стана у улици ДД. Из тога разлога, у моменту смрти оца као носиоца станарског права 07. јуна 1989. године нису били испуњени услови из одредбе члана 19. и 20. наведеног Закона да трајно настави да стан користи под условима из тога закона.

Наводима ревизије напада се утврђено чињенично стање, што није дозвољено у поступку по ревизији на основу одредбе члана 385. став 3. ЗПП.

Имајући речено у виду, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 393. савезног ЗПП у вези члана 491. став 4. републичког ЗПП.

Председник већа-судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РР